

talens Beløb. Den højtærede Minister sagde, saa vidt jeg i hvert Fald forstod ham, at der maatte fradrages 4 pCt. af hele Formuen. Det er i hvert Fald ikke rigtigt, det er kun af Aktiekapitalens Beløb. Man skelner der udtrykkelig mellem den indbetalte Aktiekapitals Beløb — naturligvis ikke Frikategoriens Beløb — og den øvrige Formue, og deri ligger, at der er en Forskel paa de to Aktiver. Jeg kan ikke se andet, end at det er i hvert Fald en Slags Gæld, som Aktieselskabet har, og som det derfor vilde være urigtigt at formuebeskatte det for. Men dette Spørgsmaal vil vi jo komme til at forhandle nærmere i Udvalget.

Det glædede mig at høre, at den højtærede Minister kunde gaa ind paa en Ændring i Ejendomsskyldloven, gaaende ud paa, at Bestemmelsen om de 4 500 Kr.s Fradrag ikke skulde gælde for Kommuneskatternes Vedkommende. Den højtærede Minister udtalte sin Forundring over, at ingen af de udmærkede Mænd i Folketingets Udvalg havde nævnt et eneste Ord om dette Spørgsmaal, og han troede derfor, at alle Partier var enige med hem. Ja, det undrer egentlig ogsaa mig, men saaledes kan det jo gaa, det er ikke altid, at man kan have Øje for Virkningerne af alle mulige Bestemmelser i en Lov; det maa man erkende hører med til den menneskelige Skrøbelighed. Men det undrer mig, at den højtærede Finansminister ikke blev mistænksom, da et Medlem af det socialdemokratiske Parti meget nøje gjorde op, hvorledes Tab og Gevinst vilde stille sig for en vis Klasse Medborgere, der havde Ejendomme under 10 000 Kr. skattepligtig Værdi, og i denne Opgørelse ikke medregnede med en eneste Øre, hvordan Virkningen vilde blive for Kommunebeskatningen, hvor Bestemmelsen dog virker endnu mere. Deraf fremgik i hvert Fald, at dette ærede Medlem ikke tog Hensyn til Kommunalbeskatningen. Men om denne Sag bliver vi forhaabentlig nok enige.

Til det ærede 2det Medlem for 4de Kreds (Vejstrup), der i Gaar opstillede en Sammenligning mellem Krigsaarenes Skatter og Skattereformen af 1912, vil jeg gerne sige, at en saadan Sammenligning ikke synes mig at have nogen som helst Interesse, dertil har saavel Statskassens Udgifter som Skatteborgernes Indtægter været altfor forskellige i Krigsaarene og i Tiden omkring 1912. Og naar det ærede Medlem saa stærkt fremhævede det demokratiske i Krigsaarenes Skattelove, tror jeg ikke, at noget enkelt Parti kan eller bør tillægge sig Æren derfor. Venstre har i hvert Fald

ikke arbejdet for, at Krigsaarenes store Udgifter i mindre Grad, end sket er, skulde have været lagte paa Krigsaarenes Indtægter eller paa de bemedlede Klasser i Befolkningen, saa Forsøget paa at slaa partipolitisk Smaamønt af den af det ærede Medlem opstillede Sammenligning tror jeg kan betegnes som mindre vellykket og ret utidigt.

Til det ærede 7de Medlem for 2den Kreds (Lange), der ret stærkt drog det gamle Spørgsmaal om Skat paa Andelsforeninger og Brugsforeninger frem, kan jeg kun sige, at jeg ganske kan henholde mig til Finansministerens Udtalelser. Det er et Spørgsmaal af en saadan Natur, at det ikke kan ventes taget op ved denne Lejlighed; det maa vente, til der en Gang kommer en Revision af samtlige Skattelove. Hvad saa Resultatet vil blive af denne Revision med Hensyn til dette Spørgsmaal, er noget andet, som jeg finder det ganske overflødigt at komme ind paa ved denne Lejlighed.

Endnu har jeg en Bemærkning at gøre til det ærede 12te landstingsvalgte Medlem (Ole Hansen). Det ærede Medlem rettede den Bebrejdelse imod Ordførerne, at de ikke med et Ord havde talt om Sparsommelighed, som han syntes, det var særlig paa sin Plads at fremdrage. Denne Bebrejdelse syntes særlig henvendt til mig, thi det var egentlig med Urette, at den blev rettet ogsaa til det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Piper), der ret stærkt urgerede denne Tanke. Jeg skal dertil sige, at jeg er ikke nogen Ven af — jeg vil ikke sige overflødige Ord, men af flere Ord end strengt taget nødvendigt, og jeg er ikke nogen Ven af udflydende Tale. Jeg søger derfor altid at fatte mig i størst mulig Korthed, og jeg vidste, at selv om jeg i Gaar havde fremsat en Opfordring til Sparsommelighed, vilde den kun være blevet et fromt Ønske ved den Lejlighed og ikke have gjort det fjerneste Indtryk og ikke have faaet den allermindste praktiske Virkning. Jeg vil derfor ikke kritisere det ærede Medlems Udtalelser desangaaende, hans Ord kan maaske godt blive hørt og gøre deres Virkning, men jeg er ganske sikker paa, at det vilde ikke have faaet nogen som helst Betydning, om jeg i Gaar havde talt om Sparsommelighed, ogsaa af den Grund, at jeg synes, at Talen om Sparsommelighed hører særlig hjemme, naar vi behandler Udgiftslove. Men jeg skal dog, for at det ærede Medlem ikke skal være i Uklarhed overfor min Stilling, sige, at jeg er en Ven af Sparsommelighed, hvad jeg